

Η πνευματική προσφορά του Γέροντα Αυγουστίνου της Καλύμνου

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)

Ο Στυλιανός ζούσε με την έντονη επιθυμία της αφιερώσεως. Ο [μοναχισμός](#) ήταν το ποθούμενο αγαθό της ψυχής του. Η οικογένειά του είχε προσφέρει τρία μέλη της στον μοναχισμό και όλοι οι λοιποί είχαν οικογένειες με πνευματική ζωή και εργασία.

- Γράφει ο Αρχιμανδρίτης Δημήτριος Καββαδίας

Έτσι, στα 1967, μετά την πάροδο τριετίας όλης από την αφιέρωση των γονέων του κατέβηκε στην Κάλυμνο. Ήταν 10 Οκτωβρίου όταν προσήλθε στην Μονή και έβαλε μετάνοια. Η φιλόστοργη Ηγουμένη Φιλοθέη τον υπεδέχθη στην Μονή και μαζί επισκέφθηκαν τον τότε Μητροπολίτη Καλύμνου, Λέρου και Αστυπαλαίας Ισίδωρο (Αηδονόπουλο).

Ο Μητροπολίτης συγκατένευσε στο αίτημα της Ιεράς Μονής και προέβη σε σύντομο σχετικά διάστημα στην μοναχική απόκαρση του Στυλιανού. Στις 27 Ιανουαρίου του 1968, ημέρα εορτής του εσωτερικού παρεκκλησίου του Αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου (ναού του οποίου τα θεμέλια είχε ευλογήσει ο Άγιος Σάββας), έγινε η εις μεγαλόσχημον μοναχόν χειροθεσία του Στυλιανού στο παρεκκλήσιο αυτό, οπότε και έλαβε το μοναστικόν όνομα Αυγουστίνος για να τιμηθεί ο πνευματικός του πατέρας Μητροπολίτης Φλωρίνης Αυγουστίνος.

Ο ίδιος Αρχιερέύς στην ονομαστική του εορτή στις 4 Φεβρουαρίου 1968 τον χειροτόνησε εις διάκονον και την Κυριακή της Ορθοδοξίας, 10 Μαρτίου 1968, εις πρεσβύτερον. Και οι δύο χειροτονίες τελέστηκαν στον ιστορικό Ιερό Ναό του Χριστού στην Χώρα της Καλύμνου. Ο ίδιος ο αρχιερέας στις 27 Ιανουαρίου 1969 στο εορτάζον παρεκκλήσιο του Αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου στο μοναστήρι τον προεχείρισε εις Αρχιμανδρίτην και πνευματικόν.

Έκτοτε και με ιδιαίτερο ζήλο αφοσιώθηκε στα καθήκοντά του. Όλη τη νύχτα του την περνούσε με πνευματική εργασία. Μετά το μεσονύκτιο προσηύχετο στο κελί κάνοντας απειράριθμες μετάνοιες και ακολούθως κατέβαινε στο ναό να πάρει καιρό από τις 04.00 π.μ. Ήταν ο ευλαβής και συνετός λειτουργός των ιερών μυστηρίων από την ημέρα της χειροτονίας του καθημερινώς και μέχρι το βαθύτατο γήρας του. Ακούραστα τελούσε το ιερό του καθήκον μνημονεύοντας καθημερινά 4-5 μποξάδες (δέματα υφασμάτινα) γεμάτα με ψυχοχάρτια – ονόματα ζώντων και κεκοιμημένων που ζητούσαν προσευχή από το μοναστήρι. Με προσοχή επίσης τελούσε και τα ιερά μνημόσυνα των κεκοιμημένων. Λειτουργούσε εναλλάξ σε όλα τα θυσιαστήρια της Μονής (νέο και παλαιό Καθολικό και όλα τα παρεκκλήσια του μοναστηριού).

Μετά την προσεκτική ανάγνωση της Θείας Ευχαριστίας και ολιγόωρη ανάπαυση εξήρχετο από το κελί του ήρεμος, φωτεινός, εξαϋλωμένος για να συνεχίσει το πρόγραμμά του με χειρωνακτική εργασία.

Καταπονούσε το σαρκίο του μέσα στο αγιάζι του φθινοπώρου ή το ψήμα του καλοκαιριού με τις απαραίτητες γεωργικές δουλειές. Έσκαβε, φύτευε, μπόλιαζε, θέριζε στον λόφο των Αγίων Πάντων αγόγγυστα, ψελλίζοντας πάντοτε την ευχή

του Ιησού.

Με τις γνώσεις του οργάνωσε και το ραφείο του μοναστηριού. Ήταν τα χρόνια της μεγάλης οικονομίας για το κάθε τι και ο πατήρ Αυγουστίνος συνέβαλε ιδιαίτερα σε αυτό με το οργανωτικό και φίλεργο πνεύμα του.

Το κατεξοχήν όμως διακόνημά του που τον καθιέρωσε στην ψυχή του Καλυμνιακού λαού ήταν η διακονία του Ιερού Μυστηρίου της Εξομολογήσεως.

Επί 53 ολόκληρα χρόνια καθημερινά με το πετραχήλι του «καθάριζε» τις περιπεσούσες σε διάφορες αμαρτίες ψυχές. Και ενώ στα γεωργικά ή το ραφείο εργαζόταν με πρόγραμμα, στην εξομολόγηση δεν τηρούσε ωράριο. Και για την πιο απλή ψυχή διέθετε αφειδώλευτα το χρόνο του ώστε να την βοηθήσει να έλθει εις μετάνοιαν και να ακολουθήσει την οδόν της σωτηρίας. Παρεβίαζε πάντοτε το πρόγραμμά του, την υγεία του, την ανάπαυσή του για να διακονήσει μια κουρασμένη ψυχή.

Κάθε Πέμπτη βρισκόταν στο Κάθισμα της Μονής στα δυτικά της Πόθιας. Στο Κάθισμα αυτό υφίσταται τρισυπόστατος κατανυκτικός Ιερός Ναός αφιερωμένος στους Αγίους Νεκτάριο, Θέμελη και Ειρήνη. Εκεί μετά τη Θεία Λειτουργία εξομολογούσε μέχρι τα μεσάνυχτα όσους δυσκολεύονταν να μεταβούν στο μοναστήρι.

Παράλληλα ο Γέροντας εργαζόταν για την συντήρηση και επέκταση του Καθίσματος αυτού όπως εξάλλου έκανε και για το Κάθισμα του Αγίου Στυλιανού κάτω από το δάσος της Αγίας Άννης. Αλλά και στη Λέρο μετέβαινε τακτικά για να εξομολογεί τους πιστούς.

Από ευλάβεια για τον Άγιο του οποίου έφερε το όνομα καθώς και για τον

πνευματικό του πατέρα Μητροπολίτη Αυγουστίνο, ο Γέροντας ανέκαθεν επιθυμούσε να ανεγείρει ναό αφιερωμένο στον Άγιο Αυγουστίνο. Επειδή όμως ακόμη και διάφοροι εκκλησιαστικοί παράγοντες αντιδρούσαν σε αυτό, ο Γέροντας αποδέχθηκε ταπεινά την άρνησή τους ως θέλημα Θεού και έτσι ανήγειρε το πολυπόθητο εκκλησάκι σε κτήμα στο Βαθύ της Καλύμνου. Αυτό έγινε δέκα μόλις χρόνια προ της κοιμήσεώς του ωστόσο όμως ο Γέροντας, παρά το προχωρημένο της ηλικίας του, εργάστηκε εντατικά για να ολοκληρωθεί το έργο αυτό.

Η συμπεριφορά του μέσα στο μοναστήρι ήταν αγγελοειδής. Ποτέ δεν κοιτούσε στα μάτια, ούτε συζητούσε ιδιαιτέρως με τις αδελφές ώστε να διχάζεται λόγω κατακρίσεων η ποιίμνη του. Έτρωγε στο κελί του ενώ δεν εισήρχετο στους ιδιαίτερους χώρους των αδελφών και τα κελιά τους. Η νουθεσία του ήταν απλή και ταπεινή, απόσταγμα της σοφίας μιας ζωής γεμάτης υπακοή.

Δεν ύψωνε την φωνή του, δεν μάλωνε, δεν στιγματίζε την αδελφή που ήταν σε πειρασμό. Ήλεγχε απλά, πατρικά με στοργή και καλωσύνη και τις μοναχές και τα λαϊκά πνευματικά του παιδιά χωρίς να προσθέτει άλλο βάρος ή στενοχωρία στις πονεμένες ψυχές. Γι'αυτό και όλοι σήμερα προσκυνούν στον τάφο του και κλαίνε για την απώλεια τέτοιου πνευματικού πατέρα.

Είχε άριστη σχέση με τις Ηγουμένισσες της Μονής. Για την Γερόντισσα Φιλοθέη μάλιστα ομολογούσε ότι ήταν άριστος διοικητής, ταπεινή και αμερόληπτη. Για την Γερόντισσα Κυπριανή επίσης ποτέ δεν κινείτο συναισθηματικά λόγω της συγγένειάς τους. Πάντοτε κατόπιν προσευχής και βάσει της αγιοπνευματικής του εμπειρίας ομιλούσε βοηθώντας το έργο της Μονής.

Τα χρήματά του τα παρέδιδε στην Ηγουμένη και για την παραμικρή ανάγκη όπως για την βενζίνη του αυτοκινήτου του σε εκείνη απευθυνόταν. Αν ελάμβανε εκτάκτως άλλα χρήματα, εκείνα έφθαναν στα χέρια άλλων αναγκεμένων συνανθρώπων του. Κατά τους λόγους της αδελφότητος ήταν και ανάργυρος και ελεήμων για την Μονή και για όλους.

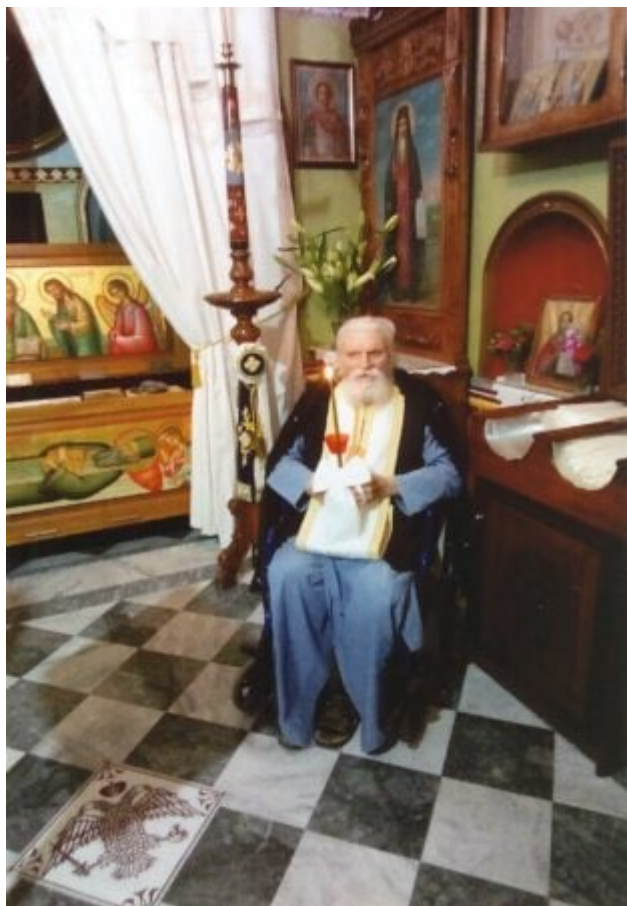
Ποτέ δεν μετέβαινε σε σπίτια, εκτός Μονής για να φάει ή διανυκτερεύσει. Ούτε συνομιλίες ιδιαίτερα είχε ή επεδίωκε. Για έναν μόνον ζούσε: για τον Χριστό και για την αγάπη Του έκανε πολλή υπομονή μέχρι το τέλος.

Στα διάφορα προβλήματα της Μονής και του βίου του απαντούσε πάντοτε με σιωπή και εσωτερική πνευματική εργασία. Πολλές φορές ο διάβολος και τα όργανά του έστησαν πόλεμο στην Μονή και στον ίδιο προσωπικά, παραγκωνίζοντάς τον, υποτιμώντας και περιφρονώντας τον. Ακόμη και διάφοροι διοικητικοί ή και εκκλησιαστικά πρόσωπα τον χτυπούσαν ανελέητα.

Εκείνος όμως ο μακάριος έχοντας γευθεί το μέλι της πνευματικής ζωής δεν υποχωρούσε στις αρχές του, ούτε επιχειρούσε την αλλοίωση της παραδόσεως της Μονής.

Κατέβαζε ταπεινά το κεφάλι και εισερχόταν στο βασίλειο του κελιού του για προσευχή και μελέτη. Πάντοτε στα χέρια του κρατούσε ένα βιβλίο και ήταν σκυμμένος πάνω του μέχρι να λάβει από το Θεό απάντηση για ό,τι ζητούσε. Στο χέρι του δούλευε ρυθμικά το κομποσχοίνι και τα χείλη του ακατάπαυστα ψιθύριζαν την ευχή του Χριστού. Το πρόσωπό του ήταν ιλαρό, φωτεινό, ήρεμο, χαριτωμένο και ιδιαιτέρως όταν λειτουργούσε διότι εξαιρετικά τότε έδινε την εντύπωση ότι ήταν ο καλός αγωγός της χάριτος του Παναγίου Πνεύματος.

Ο Γέροντας είχε κλείσει μέσα του κάθε θύρα προς την κοσμική ζωή και τις επιταγές της. τα άνω εφρόνει, τα άνω εξήτει, τα άνω επόθει. Ζούσε σε ένα κόσμο μυστικής θεωρίας όπου εκεί βρισκόταν μόνο ο Χριστός και οι Άγιοί Του, με έξαρχο όλων τον Άγιο Σάββα και σε αυτόν τον κόσμο προσπαθούσε όλους να φέρει ώστε να αγαπούν τον Χριστό και να ενδιαφέρονται για την ψυχή τους.

Η επί γης χαρά του δόθηκε άφθονη στο ιερό θυσιαστήριο και με την αύξηση και πρόοδο της Ιεράς Μονής καθώς και την πνευματική ανόρθωση των πνευματικών του τέκνων. Επίσης χαρά έλαβε το καλοκαίρι του 2000 με τα εγκαίνια του νέου περικαλλούς Καθολικού της Ιεράς Μονής καθώς επίσης και στις 19 Φεβρουαρίου 1992 όταν παρέλαβε στα χέρια του ολόχαρος από το Οικουμενικό Πατριαρχείο την πράξη ανακηρύξεως του Οσίου Σάββα εις άγιον της Ορθοδόξου Εκκλησίας μας. Αφού συμπλήρωσε μισό αιώνα συνεχούς και αδιαλείπτου μοναχικής εμπειρίας και ιερατικής διακονίας, άρχισε ωστόσο να χάνει σταδιακά τις δυνάμεις του. Παρέμενε προσευχόμενος και μελετών. Φορώντας το πετραχηλάκι του καθιστός συμμετείχε στις ιερές ακολουθίες το κατά δύναμιν. Το μυστήριο όμως της εξομολογήσεως δεν το σταμάτησε καθόλου. Και τις ολιγοστές του πλέον δυνάμεις τις διέθετε για να αναπαύσει και τον ελάχιστο αδελφό.

Ο ίδιος αποταμίευε πλέον τις δοκιμασίες της καθημερινότητας για να απολαύσει τα ουράνια αγαθά.

Δεχόταν το ενδιαφέρον της αδελφότητας καθώς και τις περιποιήσεις του αγαπημένου του υποτακτικού Δρόσου που του συμπαραστεκόταν αθόρυβα, αγγελικά, επί εικοσιτετραώρου βάσεως.

Εκοιμήθη εν ειρήνῃ στις 3 Νοεμβρίου 2021 και προστέθηκε στην χορεία των Οσίων Πατέρων και Μητέρων που ασκήτεψαν στο βουνό των Αγίων Πάντων, το Άγιον Όρος του Καλύμνου που στολίζεται από το επιβλητικό συγκρότημα του μοναστηριού με τους πολλούς τρούλους των δύο Καθολικών και των παρεκκλησίων, τον υπερμεγέθη Σταυρό, ορατό από όλα τα σημεία του ορίζοντα – ελπίδα ανάτασης και ανάστασης για τους από θαλάσσης και αέρος ταξιδιώτες, και το ευωδιάζον και θαυματουργούν Ιερό Σκήνωμα του Αγίου Σάββα. Κατέλιπε δε κενό στην Μονή και την τοπική Εκκλησία. Το κελί και ο τάφος του μετά το πάνσεπτο σκήνωμα του προστάτου της Μονής Αγίου Σάββα, έχουν γίνει σημείο αναφοράς για τα πνευματικά του παιδιά που αξιώθηκαν να λάβουν την συγχώρηση από ένα τέτοιο αγιασμένο Γέροντα. Την καλή μαρτυρία για τον Γέροντα Αυγουστίνο μας έδωσαν πλην των άλλων οι Αρχιμανδρίτες Λαυρέντιος Γρατσίας και Ιερόθεος Κοκονός της αδελφότητος του Σταυρού και ο Αγιορείτης Ιερομόναχος πατήρ Κοσμάς Παλαιογιάννης γνωστός από την πολυετή διακονία του στο Γενικό Κρατικό Νοσοκομείο (νυν Γεώργιος Γεννηματάς) Αθηνών. Την ευχή του να έχουμε.

Η ψυχή αυτού εν αγαθοίς αυλισθήσεται!

(Ψαλμ. κδ', 13)

Και το μνημόσυνον αυτού εις γενεάν και γενεάν!

(Ψαλμ. ρα', 13)

Πηγή: pemptousia.gr (Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=385952>)